

P. Jareš
Praha-Žižkov, 15. 4. 2022

Smysl dějin
Iz 52,13-53,12
L 18,31-34

Jaký význam mají dějiny lidstva? A jaký význam má životní příběh každého z nás? Skutečné dějiny jsou souhrnem všeho, co se mezi námi lidmi děje. Dělo a děje se toho ale velice mnoho. Tak mnoho, že to nejsme schopni všechno sledovat, natožpak zaznamenat. O minulých událostech víme jen to, co někdo zaznamenal. A mnohdy ani to ne. „*Nelze podržet v paměti věci minulé; a ani budoucí, které nastanou, nezůstanou v paměti těch, kteří budou potom.*“ (Kaz 1,11 ČEP) A co by se vlastně mělo zapisovat a připomínat? Co filmovat? Co fotografovat? Záleží na tom, co pokládáme za podstatné. Boží pohled na toto téma můžeme najít v Bibli.

Z Božího pohledu je ústřední postavou lidských dějin Pán Ježíš Kristus. Ježíšův příběh je středobodem dějin. Jádrem Ježíšova příběhu pak je jeho smrt a vzkříšení. Skrze něho Bůh zachraňuje člověka z odcizení od Stvořitele. Skrze něho Bůh koná nápravu všech věcí. Z biblického pohledu jsou tak dějiny lidstva dějinami spásy. Jde v nich o Boží záchranu člověka. Proto jsou nejvýznamnější ty události, které se týkají osoby Spasitele, Pána Ježíše Krista.

Stovky let před narozením Ježíše proroci předpovídali jeho příchod, smrt a vzkříšení. Patřil mezi ně i prorok Izajáš. Jeho píseň o trpícím služebníkovi je výmluvným starozákonním proroctvím o utrpení Krista. Vidíme z něj, že Ježíš trpěl za viny nás všech. Trpěl, abychom mohli být uzdraveni, abychom mohli být zbaveni vin, vyproštěni ze zajetí našich špatných sklonů. Když Ježíš svým učedníkům říkal, co se v Jeruzalémě stane, měl jistě na mysli i toto proroctví.

Úloha Ježíše Krista je zásadní nejen v dějinách, ale i v našich životních příbězích. Zásadní otázkou našich životů tak je, jaký vztah máme k Pánu Ježíši Kristu. Jaký máme postoj ke svědectvím o jeho smrti a vzkříšení a o významu těchto událostí? Známe je? Věříme jim? Ježíšův příběh se osobně týká každého z nás. Je to příběh, do kterého máme vstoupit. Máme různé starosti. Řešíme nejrůznější problémy. Zásadní životní otázka pro každého z nás však zní: Co uděláš s Ježíšem?

Ježíš řekl svým učedníkům jasně, *jak* se předpovědi proroků naplní. Nemluvil v přirovnáních. Řekl prostě, co se mu stane. A řekl to bez obalu. Sám na sobě a na svém vlastním těle měl zakusit všechno to, o čem mluvil. Mluvil o svém zatčení, ponížení, smrti a vzkříšení. Zpráva o těchto událostech tvoří hlavní obsah evangelia, dobré zprávy. Hlavním obsahem evangelia tedy není návod, jak správně žít. Ani nějaký chytrý výklad světa. Hlavním obsahem evangelia je svědectví o tom, co pro nás Bůh udělal prostřednictvím svého Syna. Jak je vidět z pašijního příběhu, byla to dost namáhavá práce.

K jádru křesťanství patří přelomové události, které si připomínáme každé

Velikonoce. Tyto události nás zachraňují z našich vin a hříchů. Zachraňují nás z prázdného života. Zachraňují nás ze smrti. Zachraňuje nás to, co pro nás udělal Bůh. Dávno předtím, než jsme se narodili. Dávno předtím, než jsme jakkoliv zhřešili. Dávno předtím, než jsme se setkali s bolestí tohoto světa. Už tehdy Kristus přišel, aby za nás položil život. Už tehdy Bůh Krista vzkřísil, aby tak dal naději vzkříšení i každému z nás. Zachraňuje nás to, co udělal Bůh. Nevykonal to někde v duchovních sférách. Vykonal to v dějinách, v konkrétním čase, na konkrétním místě a skrze konkrétního člověka.

Učedníci nechápali význam Ježíšových slov. A to navzdory tomu, že se jednalo už o několikátou předpověď z Ježíšových úst (viz L 9,22; 9,43b-45; Mt 16,21-23; 17,22-23; 20,17-19; Mk 8,31-33; 9,30-32; 10,32-34). Učedníci tu prostě Ježíšovým slovům nerozumí a nechápou je. Smysl jim zůstává skryt. Ježíš mluví jasně a bez obalu. Oni však nechápou. Snad proto, že něco takového pro ně bylo nemyslitelné.

My můžeme mít dojem, že na rozdíl od nich už to chápeme. Víme přece, co bylo dál. Víme, jak to všechno dopadlo. Na Ježíšovu předpověď se už můžeme dívat z pohledu vzkříšení. Z pohledu Ježíšova vítězství. I mnozí lidé, kteří nechodí do církve, mají základní povědomí o příběhu Krista. I oni vědí, že jeho smrtí to neskončilo.

I když ale známe Ježíšův příběh, jeho smysl nám může stále unikat. A to i navzdory tomu, že o tom hodně víme a hodně jsme o tom četli. Spisovatel C. S. Lewis prožil své hledání Krista v době mezi dvěma světovými válkami. Dlouho předtím než skutečně uvěřil, se intenzivně zabýval Kristovou osobou i jeho příběhem. Bez potíží četl Nový zákon v řečtině. Avšak stále neviděl Krista tak, jak bylo třeba. Sám o sobě vypráví, že sice ví *kdy*, ale stěží *jak* učinil konečný krok k víře. Jel tehdy se svým bratrem na piknik do ZOO. Prý během cesty nijak moc nepřemýšlel, ani neměl nějaké výrazné pocity. Věděl prý jen to, že na začátku cesty nevěřil, že Ježíš je Syn Boží. Na konci cesty však věřil. Bylo to prý podobné, jako když si někdo po dlouhém spánku náhle uvědomí, že je vzhůru. Bůh mu zjevil svého Syna. To je působení Ducha svatého. Duch svatý nám dává vidět, kdo je Ježíš. Dává nám vidět význam toho, co pro nás udělal (J 16,7-15). Proto je třeba nejen číst Bibli, ale také se modlit, aby při nás Duch Boží působil a zjevoval nám pravdu.